

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

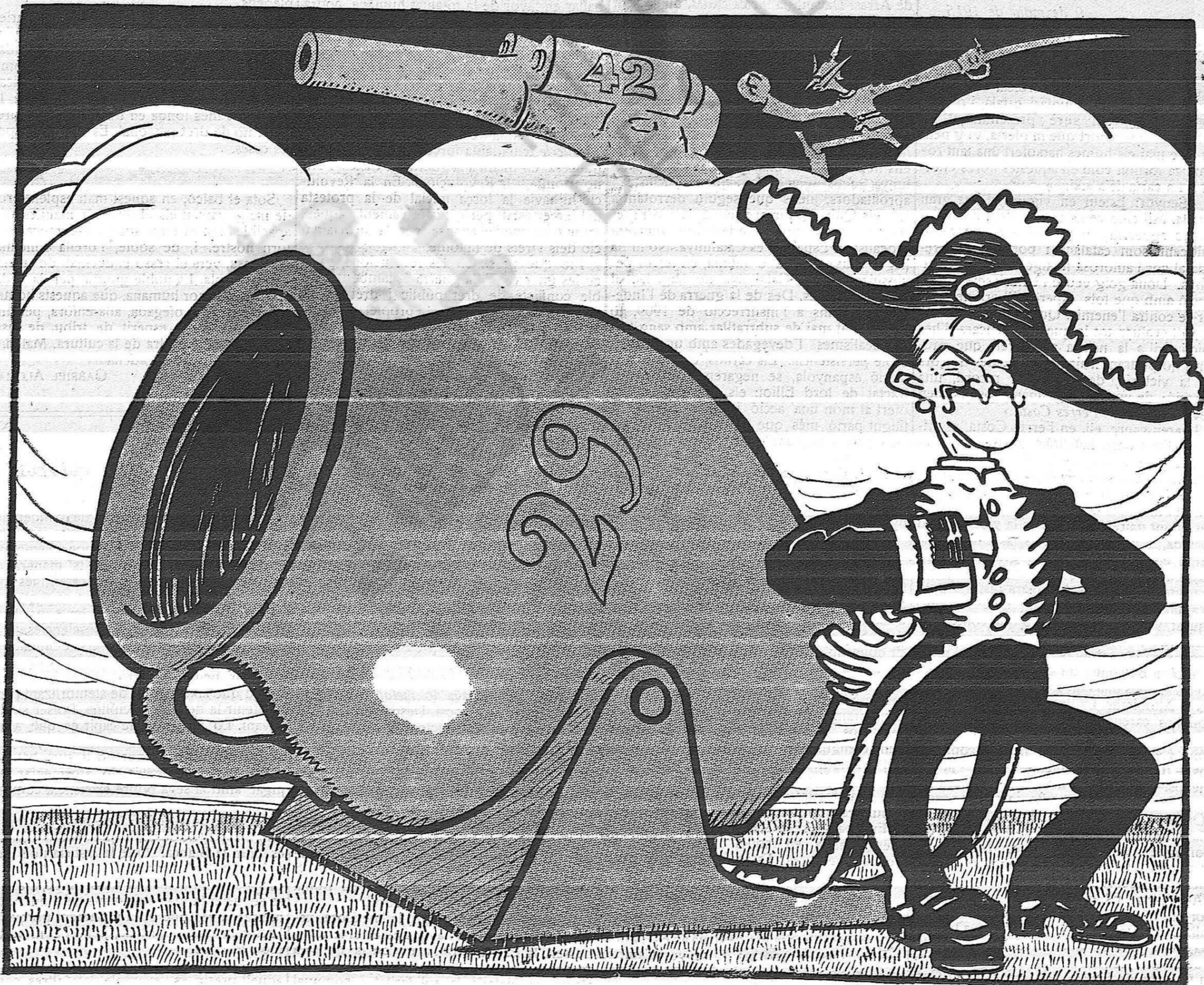
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

VAL MES MANYA QUE FORÇA

—Fieu-vos de les apariencies. Aquell, amb el 42 no toca pilota, i jo amb el 29 ja hi guanyat.

nats; li permeten establir-se, casar-se, casar-se, cavallers!, i de sobte, aul, plega el ram, deixa la dona, torna a posar-te el grillet, i a purgar el tret aquell que no feu mal a ningú més que a tu.

Lectors nostres: ajunteu-vos a les bones ànimes que demanen aquest acte de justícia, i entre tots logrem tornar a en Gironés als braços de sa muller i de son pare!

DE COSES REPUBLICANES

SURTEN de per tot arreu veus generoses invocant la necessitat d'una cordial intel·ligència entre tots els republicans. No'ns cal jurar que'ns plauen aquestes fraternals excitacions, però tampoc volem amagar la nostra desconfiança en un resultat satisfactori.

Fa mig segle que'l partit republicà espanyol s'entreté en la mateixa tasca estèril: unir-se, barallar-se, tornar-se a unir per a renir novament. Un devassall d'energies inútilment esmersades, sense deixar el més petit rastre d'acció republicana en la vida política d'Espanya.

Mentres tothom té constantment a la boca la paraula *unió*, en els fets no hi ha qui no treballi per a la més estúpida de les divisions. Especialment en les comarques catalanes s'ha vingut fent una verdadera obra de destrucció.

La llever federal sembrada pel gran Pi i Margall havia arrelat fonament en diferents indrets de nostra terra, i els districtes de Vilanova i Geltrú, Figueres, Vilafranca, La Bisbal, Vendrell, Sant Feliu i altres i altres eren veritables baluards del republicanisme català. Els ajuntaments republicans de moltes ciutats importants administraven d'un modo admirable, i les campanyes del caciquisme alletat per la política del Madrid monàrquic s'esbocinaven al topar amb l'honradesa i amb la cohesió dels nuclis republicans que tenien la direcció material i espiritual de la opinió.

Els homes de Barcelona han destruït aquestes forces sanes que hi havia en diferents llocs de Catalunya. Sense considerar el greu dany que feia a l'idea republicana, venia un prohoms qualsevol, que havia fundat a Barcelona un partit pel seu us particular, i portava la perturbació als districtes forans aprofitant els quatre infeliços malcontents que hi ha sempre a tot arreu, i fomentant la dissidència que havia de constituir el germen disolvent que mataria a la llarga al partit republicà.

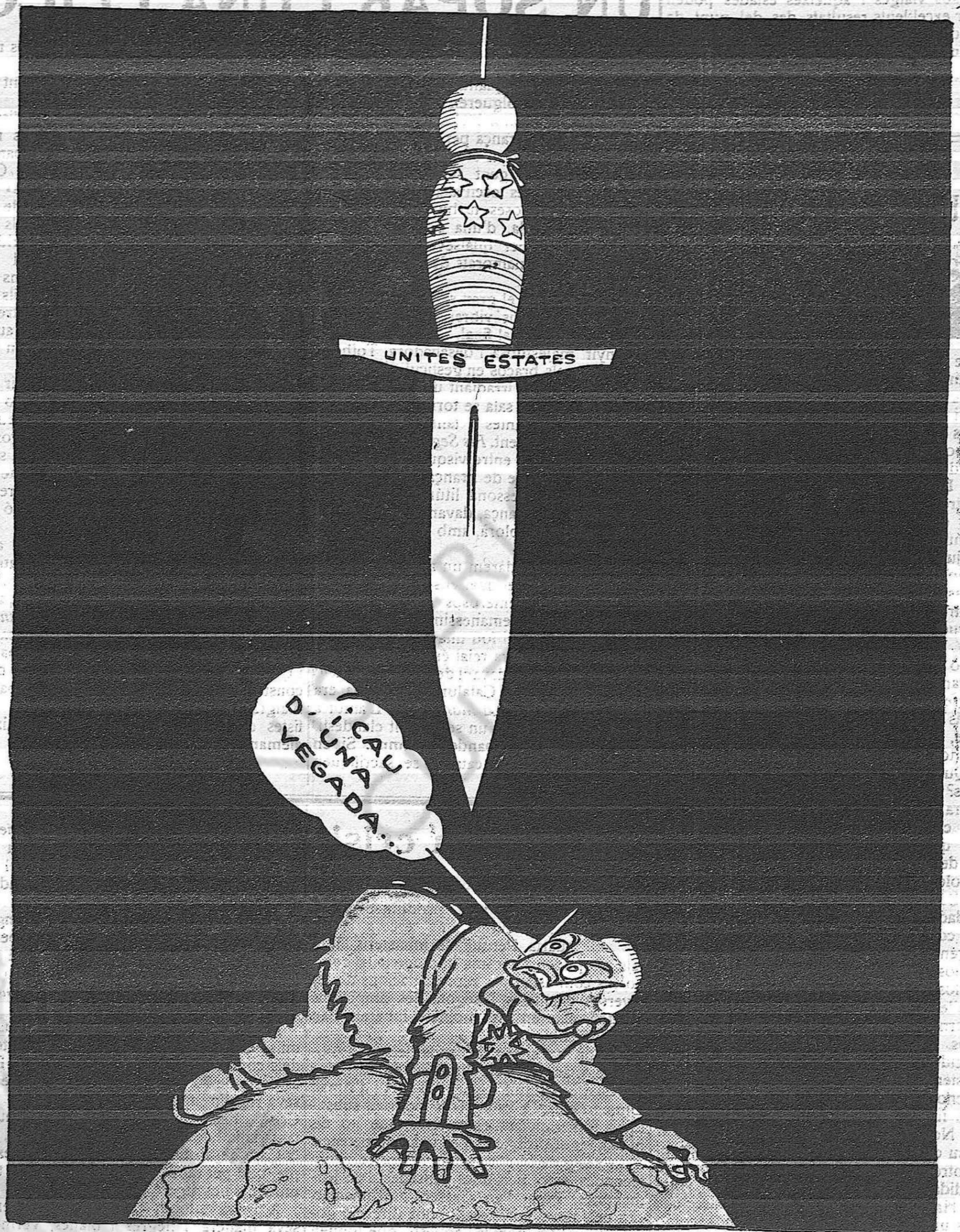
Si repassessin ben bé la seva actuació política, veurien molts homes que avui clamen per una perfecta unió, que ells i solament ells són la causa de que avui aquesta unió que voldrien, sigui poc menys que impossible, per haver mort en el cor del poble, gracies a les seves imbecilitats, la fe republicana.

Si es vol que a Catalunya revisqui el potent partit republicà que abans existia, deu començar-se per reorganitzar sòlidament els partits locals, acomodant la seva acció a les necessitats i a la manera propia d'ésser de la seva localitat. Els nuclis d'un cap de partit o d'una ciutat important deuen estendre la seva acció a la comarca que'ls envolta, creant interessos republicans a tot arreu, vivint cada poble una vida política ben autònoma. Sobre tot és convenient que s'avesin a no dir-se altra cosa que republicans federals.

I sobre tot és absolutament precís que els que fan política barcelonina no vagin a enredar la vida republicana dels pobles. Les forces del republicanisme català deuen estar solament al servei de la causa republicana i no al de cap personalitat, per important que sigui. Si els *jefes* haguessin estudiat la manera d'ésser de les comarques catalanes, haurien respectat les organitzacions republicanes que existeixen i avui conservariem uns districtes que eren ben nostres i que avui han anat a parar a mans de monàrquics caciquistes o de regionalistes reaccionaris.

Abans de fer una nova unió pariona de les estèrils unions que s'han fet fins ara, convé passar uns mesos o uns anys de penitència i meditació. I després fer foc nou, arreconant definitivament les idees-fòsils i

L'espasa de Damocles

— Veiam... ¿que ha de durar gaire aquest ganivet enlaire?

els homes-mòmies que destorben l'acció sana i enèrgica que en les presents circumstancies deuria portar a cap el partit republicà.

JEPH DE JESPU

D'ALEMANYA

Els joves que hi han estat

MOLTS de vosaltres, lectors, haureu encepugat alguna vegada amb un d'aquests joves que, quan es discuteix de coses d'Alemanya, diuen amb aire de vanitosa suficiencia:

— Jo hi he estat!

Els hi han estat, a Alemanya, i es creuen que això els autoritza per fer prevaldre el seu parer. Es tenen per ben informats, per

homes que saben les coses per haver-les vistes i tocades. I miren amb menyspreu i quasi amb llàstima als qui gosen parlar de l'Imperi germànic sense haver-hi estat.

Nosaltres, que hem après a no fiar-nos dels posats de suficiencia, hem tingut ocasió de fer diversos exàmens, diguem-ho així, d'aqueixos interessants joves «que hi han estat». I hem pogut comprovar que la gran majoria d'ells saben de l'Alemanya molt poqueta cosa. Podem afegir que quasi tot allò que en saben, tant se valdria que no ho sabessin. D'allò que és verament important, d'allò que té una significació social o política, amb prou feines n'han sentit parlar.

Gran nombre dels joves que han estat tant o quant temps a Alemanya, en tornen sabent d'aquell país... allò que n'han llegit en periòdics o en llibres. I com que els periòdics i els llibres, generalment poden ésser llegits tant a Barcelona com a Berlín, d'aquí ve que sovint estan menys enterats que els que no s'han mogut de casa nostra.

Nosaltres ens hem trobat amb joves dels que han estat a Alemanya, que pretenien donar-nos lliçons de política tudesca, amb

paraules rodones i doctorals, dites entre petites bufades de superioritat. Després, tot seguint la conversa, hem pogut posar en clar que no sabien quins són els partits alemanys, ni qui era el primer ministre de Prussia, ni a quin grup parlamentari pertany Herr Bassermann, ni què era el bloc «blau-negre»...

La veritat és que vivint en una dispesa de Berlín o de Liepzig, estudiant a qualsevol Escola o Universitat, un pot saber menys de la vida social i política de l'Alemanya que un altre que, desde lluny, segueixi el moviment d'aquell país, mitjançant els diaris, les revistes i els llibres. Tot consisteix en posseir el preciosíssim do de saber aprendre.

Oh, els que hi han estat! A segons qui, més li valdria no haver-hi estat mai. Horritzta pensar lo que és capaç d'aprendre un tonto a Alemanya. Perquè es dona el cas que Alemanya és el país on els tontos aprenen més.

Pot-ser algú dirà que nosaltres som enemics del viatjar, del córrer món, de l'anar a passar temporades a terres estrangeres. No, no; res d'això. Ens plauen els llargs viatges

DE LA GUERRA

Correspondencia privada

—No se li ha de dir res més al Kaiser?
—Sí; que quan se rendeixi, faci el favor d'avisar-nos amb anticipació. Així tindrem temps de fer veure que la pau ha sigut obra de la Santa Mare Esglesia.

Dos de maig. Això ja m'ha agradat més. Aquest any no'ns hem recordat de les batucades de Madrid, ni de Daoiz i Velarde ni de aquella brometa de:

Oigo patria tu aflicción
Y van roncas las mujeres
empujando los cañones

No hay un puñado de tierra
sin una tumba española
etc., etc., etc.

Aquest any ho hem solemnitzat d'altra manera, aquí, a Barcelona Monseñor Baudrillard, Vicari general de París, ha parlat a Pompeya; a Madrid Bergson ha fet un estudi de la nostra ànima en l'Ateneu.

Tots dos actes finiren amb visques a la França heroica. Como cambean los tiempos!... Perque canviïn del tot. Per la França, per la civilització, bevem-hi.

MORITZ VI

MALES NOTICIES

-Hola, Mingo!.. Vens molt bé.
-Què hi ha?
-No sabs lo que passa?
-Per mi, que passi el que vulgui. Veig, temps hà, tant mal parades les coses d'aquesta terra i les de totes les altres, que, després de molt rumiar i de pesà el pro i el cuantra, m'ho he tirat tot a l'esquena.
-Oh bé, sí!.. Però quan sàpigues lo que m'acaben de dir, ja veuràs com perds la calma i et quedes aclaparat per déu o dotze setmanes.
-Tant tremenda és la notícia?
-De lo més desagradable que's pot arribà a sentir.
-Bé, aboca d'una vegada i no'm facis patir més.
-Què succeeix? De què's tracta?
-Es que s'ha mort el Belmonte?
-Es que les tropes del Kaiser han entrat per fi a París?
-Es que m'has vist a la Xata «pelant la pava» amb algú?
-No, noi. La nova catàstrofe és d'un gènere més íntim; de les que entren dins de l'ànima i et maten les il·lusions i et regiren les entranyes:
-S'ha tornat a apujà el vi!!!
-De debò?.. Mala negada!.. Ara sí que'm deixes mort!..

I com ha estat això? Parla! Per què l'han d'apujar més? ¿No estava ja prou en l'aire amb les tres o quatre pugues que ha sofert?

-Diu que les causes són varies. Primerament hi ha aquesta bestiola rara, titulada filoxera, que ha deixat quasi pelades la major part de les vinyes. Després ha vingut la manca de sulfat, l'única droga que manté la bestia a raïlla, i, finalment, com per dar al país el cop de gracia, s'ha promogut tal corrent d'exportació cap a França, que, pipa que treu el nas, ja pots dir pipa embarcada.
-Mes, com dimontri el Govern no pren, volant, mides savies per a evitar-ho això?.. Digues, què fa Madrid? En què passen el temps aquests bons senyors?... Que fugissin les patates, que'ns quedessim sense blat, que no hi hagués cansalada, ni mongetes, ni cigrons, ni arroc, ni pèsols, ni faves, santo y bueno; això pot-ser semblaria tolerable, però, ¡que fins falti el vil!.. No sabs tu la punyalada que m'has donat, amic meu!..
-Veus?.. I tu que t'alabaves d'estar ja curat d'espant...
-¿Qui havia d'imaginar-se que's tractés d'un cas tant serio, que vé a tocar l'arca santa de les nostres conviccions?..
-Però ja t'ho he dit: prepara't, que la notícia és terrible.
-Tan terrible, que jo... Calla!.. Allò, ¿no és una taverna?
-I ben famosa: La Parra.
-Doncs anem-hi, amic, anem-hi, i prou lamentacions vanes. Per lliurar-se de les penes no hi ha res com ofegar-les...
C. GUMÀ

Mossèn Julià, fill, com Jesús, d'un fusteret de vileta, feu una carrera brillantíssima. Tocut en l'estudiar com un bou, aixerrit i de talent, acabà la carrera amb les millors notes i es graduà doctor de no sé quantes coses nemine discrepante.

Era tot un homenàs, alt, sapat i amb una dentadura forta i blanca com la d'un negre. Naturalment, amb totes aquestes condicions, mossèn Julià era un home d'un devallant que esferia.

L'enviaren de rector a una parroquia de fora i com que la paga era poca i les ganancies que's feien menos encara, l'home s'entregà a les mongetes bullides, fregides amb salsa o de la manera que fossin. No eren pollastre, és cert, però omplien el ventrell i mataven la gana.

El mal eren els pets; ell prou s'aliviava abans de llevar-se i tot rentant-se, però de vegades queden gasos descuidats a dintre'l còs i aquests gasos poden portar un compromís.

Aixís fou. Un dia ja estava acabant la missa, se girà als fidels, els digué *ite missa est* i al inclinar-se davant de l'altar, li escapà el pet més sorollós que oit s'hagi.

De com acabà i de com resà les aves-maria, no cal parlar-ne, tothom pot dar-se compte de lo avergonyit que estava el pobre mossèn.

Se reposà, sortí al carrer i en lo primer que toparen sos ulls fou en un lleterero que deia:

«Mossèn Julià ha fet un pet a missa»

No caigué en basca per un miracle, però se'n tornà a casa i allí feu la maleta i anà a visitar al senyor bisbe. Li explicà tot i el bon pastor li aconsellà que fés un viatge i deixés passar l'escàndol.

Visità la mare de Déu de la Mercè, la de Montserrat, la del Pilar de Zaragoza, la de la Paloma de Madrid, la de la Solitud de Córdoba, les vinticinco de Sevilla i la de la Misericordia de Valencia.

Havia passat un any i després de saludar al prelat, decidí tornar a sa parroquia. Tenia la confiança de que tot seria ja oblidat.

Veu's-aquí que al sortir del palau del bisbe, a Montjuic fan salves i sent un xicot que comentant les canonades diu:

Carai! quins trets més forts! semblen pets de mossèn Julià.

El pobre clergue tingué que aguantar-se a la paret i decidí fer-se frare. En el convent es menja sòlid i es pot petar sense escàndol!

DE LA GUERRA

PETS CONEGUTS DEL 28 D'ABRIL AL 4 DE MAIG DE 1916

Per terra

Al front francès, l'interès segueix concentrat en lo que passa al nord de Verdun. Cada dia apareix més clar que el fracàs del Kronprinz es definitiu. No passarà! En els darrers dies han fracassat noves tentatives violentes dels alemanys, i en canvi han tingut èxit els petits, però forts atacs locals dels francesos els quals han guanyat terreny al nord del famós Mort-Homme i al sud de Douaumont. Fins ara els boches feren progressos de formiga, cosa que feu dir a un eminent general francès: «El Kronprinz arribarà a Verdun d'aquí a dos anys.» Però si en lloc de fer progressos de formiga, reclusa poc o molt, com succeix ara, podem ben dir que mai no hi arribarà, ni que la guerra durés vint anys.

Al front italià l'activitat segueix essent considerable. Els italians s'han apoderat d'algunes noves posicions de muntanya. Sembla com si volguessin emprendre una enèrgica ofensiva per la banda de Trento.

Al front rus, dos combats locals. L'un al sud del llac Narocz, favorable als alemanys, que reconqueriren algunes trinxeres perdudes abans i feren segons ells mes de 5,000 presoners russos; i l'altre prop del riu Ikwa, on els austríacs van sofrir un fracàs a l'atacar als russos, perdent aquells uns 700 presoners.

Al front de Armenia continúa l'avenç rus, amb certa lentitud, puix aquelles feréstegues muntanyes són poc accessibles, i a més els turcs han rebut considerables reforços de occident.

Del front de Mesopotamia ha arribat una mala nova: el general anglès Towshen, sibat a Kut-el-Amara des del mes de desembre darrer s'ha hagut de rendir als turcs per manca de provisions. El contingent rendit es compón de 3,000 anglesos i 6,000 indis. La causa del contratemps ha estat la persistent inundació del riu Tigris, que ha impedit a les tropes angleses que avençaven cap a Kut-el-Amara el poder arribar fins aquest punt. Amb tot, el fet té una importancia militar molt petita.

Per mar

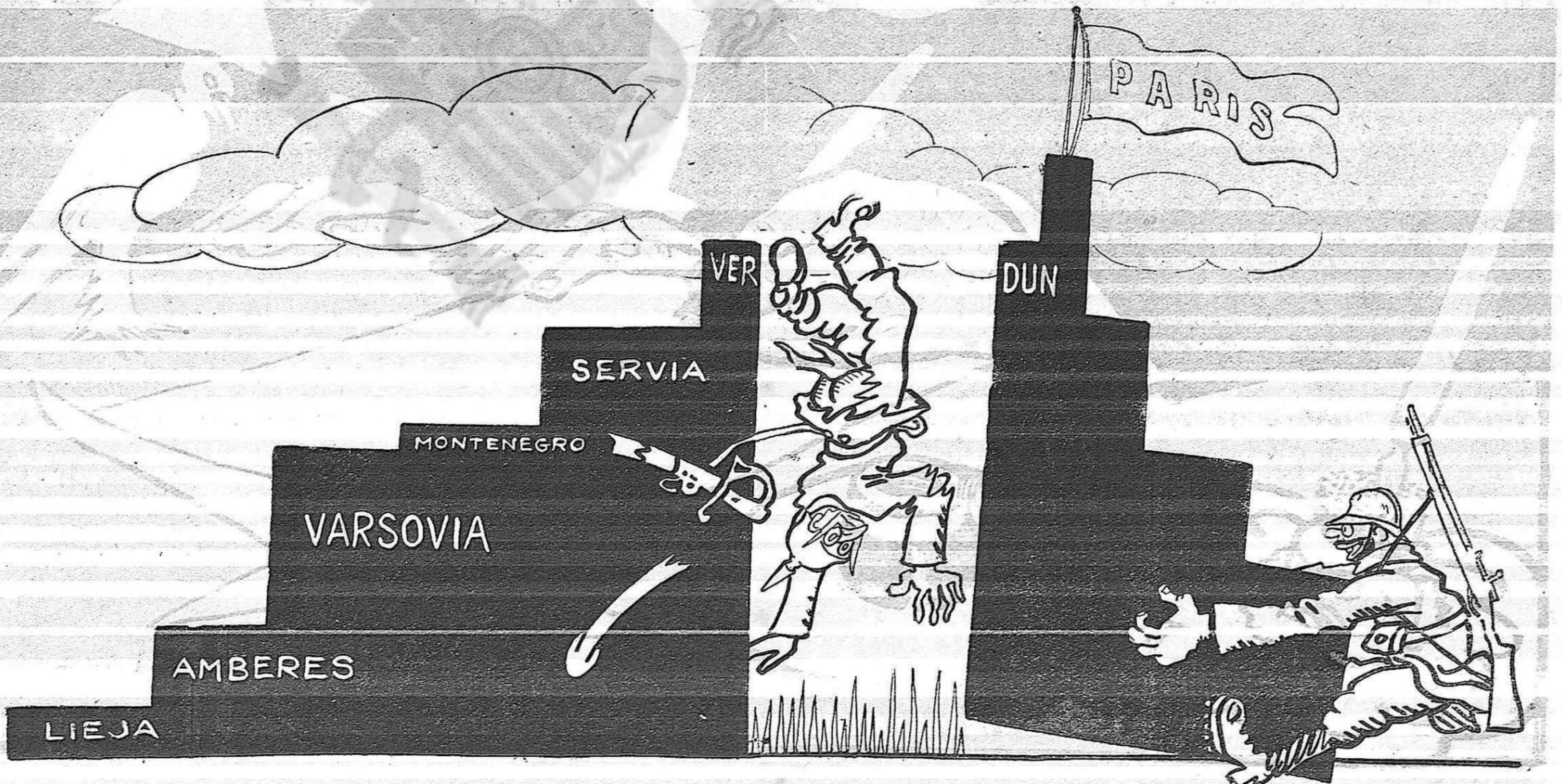
El submarí anglès E. 22 s'ha perdut al mar del Nord.

Ha estat enfonsat un submarí alemany a la costa d'Anglaterra, quedant presoners els tripulants supervivents.

El cuiracat anglès Russell, de 14,000 tonela-des, construït l'any 1903, ha xocat amb una mina al Mediterrani i se n'ha anat a fons, salvant-se la gran majoria dels tripulants.

En el mateix mar Mediterrani han xocat el yacht anglès Ragusa i un pesca-mines, i s'han perdut tots dos.

L'escala de les victories alemanyes

El pelut.—Puja, puja, que com més amunt t'enfilis, de més enlaire cauràs.

Notes de la setmana

—Diu que s'ha apujat el pa? M'en fum,... sóc diabètic!

(El dia del vent).—Redeu, quines pantorrilles!

—Aquest vicari de París seria molt trempat, si no fos tan de la crostal...

—El premi de l'Amor l'ha guanyat un capellà... Quina en fóra que l de la Fè se l'endugués una cupletista!

—Filles meves, abans de comprometre-us amb cap jove, mireu-li l'esquena no fos que la tingué tatuada.

—Com s'entén?... És dijous i no vas a l'obligació?...
—Vols més obligació que anar a veure els dos fenòmens?

Per l'aire

L'activitat dels avions ha seguit éssent grossa. Un dirigible italià ha bombardejat Trieste. Cinc zeppelins han fet un nou raid damunt l'Anglaterra.

REPICS

H, la pressió coaccionadora de la neutralitat!
En les esqueles mortuories publicades aqueixos dies per la família del il·lustre assassinat, es diu que en Granados fou «víctima del sinistre ocorregut al vapor Sussex».

Sinistre?
Per què no torpedeig?
Es que la família en dubta?

Tothom se sent guerrer.
Fins els carlins, no podent-se barallar amb els enemics, se les claven ells amb ells.

Diumenge passat, al Círcol tradicionalista de Sant Gervasi, per si aquestes són verdes o si aquestes són madures, varen donar un espectacle que ni el dels alemanys a Verdún.

Sort que mossèn Vives va calmar-los amb els seus gasos asfíxiants!

El senyor Alba torna a ésser ministre.
Al preguntar-li un reporter: —Està usted a bien con los catalanes? Va respondre: —Yo estoy a bien con todo el mundo.
I sobre tot amb els catalans.
Nosaltres ens l'estimem tant que sempre el tenim a la boca, gracies an en Clavé:
«L'Alba somriu, canta lo gall...»

Se l'ha ben guanyada!
Els liberals demòcrates-monàrquics del Districte II organitzen uns Jocs Florals de barriada. Ja sé qui se'n endurà la flor natural.
Don Emili Junoy.

Nostre inclit Governador civil, senyor Suárez Inclán, valent-se de la seva autoritat, va tenir a bé suspendre el miting dedicat an en Granados que s'havia de celebrar a la Casa del Poble.
Llástima que nostre inclit Governador civil, senyor Suárez Inclán, no tingui prou autoritat... per a prohibir els assassinats alemanys de gent neutral!...

Ja hauràn vist que an en Romanones no l'espanten les crisis. Amb un no res se les treu del davant. Les crisis ministerials són per a ell crisis nervioses. Unes quantes taces de til·la per a alguns, i llestos.

No n'hi ha d'altre per a arreglar qüestions.
Amb això volem dir que és el Curro Meloja de la política espanyola.

A l'Ajuntament s'ha creat una brigada eventual.
Ja hi han señoritos que, pobrets!, tenen el pa assegurat per uns quants dies.

L'altre dia celebraren una extensa i misteriosa conferència els senyors Collaso, Rius i Suárez Inclán.
No recorden la falla d'en Bartrina?

Després diràn pestes del centralismo! Aquesta vegada Madrid se mostra ben carinyosa i ben altruista. Comprentem lo que ha passat Barcelona durant aquests darrers temps, vol compartir-ho i passar-ho ell també, en certa manera. Vol fer lo que diríem solidaritat en el dolor.
Se diu que en breu serà alcalde de Madrid el senyor Suárez Inclán.

El senyor Gasset, nou ministre de Foment, ha declarat que vol ocupar-se activament en l'extinció de la llagosta. És lloable.
Aquesta notícia res té que veure amb l'anterior.

La gent de la Lliga vol celebrar la victòria... i, naturalment, farà an àpet.
Segons els seus càlculs, 5,000 coberts.
Aniràn, doncs, a la plaça de toros. Anem a dir que ja hi estan avesats.

Aquesta gent lliguera sempre té una pensada. No contents amb el cunerisme de l'Albafull, ara volen centralitzar les eleccions catalanes a Barcelona.

A veure si ara resultarà que en Prat és una mena de Romanones!

Tothom sab que en Romanones és mil·lionari. Però ell, com que és polític i modest, ho dissimula. Per a la subscripció en favor dels fills del gloriós mestre Granados, el President del Consell ha donat 250 pessetes, ell tot sol!
Tira peixet!

Hi han coses que no poden ésser compreses per tothom. L'altre dia, mentres se discutia al Ajuntament la proposició sobre la Carta municipal, un periodista dels que allí fan informació preguntà a un altre:

—Però què és això de la Carta?
—Home, que'ls regidors també volen la franquícia postal—li respongué l'altre.—I la demanen aixís, amb tota... franquícia.

Els reformistes barcelonins anuncien per a molt aviat la celebració d'un banquet monstro. No'ns estranya.
Aixís que's van decantar cap a la monarquia ja'ns ho vàrem témer que acabarien fent una monstrositat.
I que'ls vindria gana desseguida.

Tan a la Lliga com a la Casa del Poble s'han obert oficines per a la rectificació del cens electoral.
No s'escarracin.
Així com així, d'aquí a les properes, totes les diferències han d'ésser en contra!

A darrera hora es tenien fundats temors de que la ruptura de relacions entre Alemanya i Estats Units seria un fet molt pròxim.
Amunt i crits!... Quants més serem, més riurem.
L'únic que plorarà serà Don Clodoaldo, que al cap de vall, quan s'hi voldrà ficar, no li deixaran ésser.
Perque de caganers no n'hi volen.

Passat el període electoral, el Sr. Prat de la Riba ha donat ordres de que segueixin avant amb prestesa els procediments d'apremi contra els ajuntaments morosos.
I aquests ajuntaments, que han sigut de cada dia més carregats, ja estan tips del Virrey i pot-ser hi haurien coses desagradables.
Per nosaltres, ja poden començar. Perque en Prat ve a ésser per els pobles una mena de Conde Duque.

L'altre dia estaven assentats d'avant d'una taula del «Cafè París» en Lerroux i l'Emiliano.
Se veu que hi ha una intimitat gran. I ara va de debó. Perque l'amic s'ha sacrificat. Aquesta nova amistat li costa un acta.
I cinc mil pessetes.
Naturalment, suposem que'l caudillo pagaria el vermouth.

Vaia un catalanisme, el dels regidors de la «Lliga»!

S'adhereixen a la festa de Lyó en homenatge al mestre Granados, i en comptes d'enviar-hi una comissió, supliquen al Cònsol d'Espanya que'ls representi.

No'm negaràn que en aqueix cas el mot «representació» hi estigui indicadíssim.
Perque tot fou una comedia.

Finalment!
Finalment s'ha apujat el preu del pa.
Havem de reconèixer que, un augment de cinc cèntims per quilo, no és gran cosa.
Sobre tot ara que's pot substituir per escarxofes, que van a sis cinc cèntims.
Ademés hi ha un altre recurs.
Lo que pensa fer el Governador civil: menjar coca.

Han sigut retirats a en Doménech i Montaner tots els drets que com ex president tenia aquest en la «Unió Catalanista».
Nosaltres ens creiem que ja no'n tenia cap de dret.
Es tan vell, pobre senyor!

Un tal Codina va donar, diumenge al matí, una conferència a la «Defensa Social».
El bon senyor va xerrar dues hores total per a dir que la «bandera espanyola ha d'estar per damunt, més alta que la catalana».
Entesos.
L'espanyola, més alta; però l'altra amb el pal més ben clavat en terra; es a dir: més arrelada.

Una noia telefonista que treballa a la Central de Teléfonos de Barcelona va anar, l'altre dia, a confessar-se.
Ja feia rato que s'estava agenollada al peu del confessor, de cara a la reixeta, esperant que'l capellà li digués alguna cosa.
El confessor.—Senyoreta...
La telefonista (distreta).—Número?...

Solucions a les endevinalles del número 2441.
A la xarada primera: Granollers.—A la segona: Vilanova.—Al jeroglífic primer: Sobrevivent.—Al segon: Per dejunis a la Quaresma.

XARADA
Amb un hu de blat de moro,
un ganxo i un fil molt llarg,
el noi d'en tercera dugues
va pescar-ne una total
que'n tenia quatre cames
a dintre d'un gros estany.
J. Aubert i Maner

MUDANÇA
Amb a
el cel està,
amb e
molt poc deu sé,
amb i
per presumi
amb o
un ric coló,
amb u
t'abrigues tu.
E. Sala (a) Noi maco

TARGETA
ROSA MIR
LLINÁS
Combinant aquestes lletres, formar el títol d'un drama català.
E. Sala (a) Noi maco

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.

Els progressos dels alemanys a Verdun

—Endavant minyons, ara que la sort ens acompanya!...